LÁ THƯ MỤC VỤ

"Sống trên đời chuyện ghê gớm quá
Thế mà ta sống có kỳ không?
Nước mắt ta tuôn khi nghĩ tới
Những người đã chết, chết như rơm"

Bốn câu thơ trên được trích từ bài thơ "Hề, ta trở lại gian nhà cỏ" của nhà thơ Tô Thuỳ Yên. Bốn câu thơ này tuy có mặt đã lâu nhưng bỗng dưng chạm đến chuyện sống chết của chúng ta trong thời đại dịch toàn cầu hiện nay. Chúng nhắc chúng ta về một điều rất thực là sống là một chuyện ghê gớm quá chứ đâu phải chuyện chơi, vì biết bao nhiêu người "chết như rơm" vì con virus Vũ Hán vậy mà ta vẫn sống. Đúng là chuyện lạ, chuyện thần kỳ. May mắn hơn nữa là chúng ta sống ở tiểu bang có ít trường hợp lây nhiễm cộng đồng, nên chúng ta đã được mở cưả tới gian đoạn bốn, tuy vẫn còn phải dãn cách xã hội nhưng hầu như tất cả các sinh hoạt đã trở lại bình thường trừ sinh hoạt phụng vụ của chúng ta vẫn còn bị giới hạn về số người tham dự. Khoảng tám tuần nữa hy vọng sinh hoạt của chúng ta sẽ trở lại như trước.

Sống chết đối với người Kitô hữu là chuyện rất quan trọng, vì mỗi người chúng ta chỉ có một cuộc đời để sống. Khi nhắm mắt xuôi tay là bước vào vĩnh cửu nên sẽ không bao giờ có cơ hội sống lại cuộc đời này thêm một lần nữa. Những người tin có luân hồi thì có thể họ không đánh giá cuộc sống nghiêm túc như chúng ta, vì họ nghĩ rằng họ có thể sửa chữa đời mình ở "kiếp sau". Còn chúng ta vì "sống chỉ một lần" nên phải trân quý đời sống mình và làm cho đời mình sinh hoa kết trái, để chẳng những nó mang lại ý nghiã cho đời sống của mình ở đời này mà còn mang lại hạnh phúc vĩnh cửu ở đời sau.

Do đó, dù mỗi người chỉ có một cuộc đời để sống, nhưng vì con người gồm cả hồn lẫn xác, nên đời sống của thân xác ở đời này, sẽ định đoạt cho đời sống của linh hồn ở đời sau. Hay nói cách khác, chúng ta chỉ có một cuộc đời nhưng có hai sự sống: sự sống của thân xác và sự sống của linh hồn. Sự sống của thân xác sẽ chấm dứt khi hồn lià khỏi xác để bước vào sự sống vĩnh cửu. Mất mạng sống thân xác để tìm được mạng sống vĩnh cửu hay không là tuỳ thuộc vào việc chúng ta dám đánh đổi hay không. "Nếu được cả thế giới mà phải thiệt mất mạng sống" vĩnh cửu, "thì nào có lợi gì?" (Mt 16:26) vì sẽ không thể lấy gì để đổi lại mạng sống vĩnh cửu được nữa vì sống chỉ một lần nhưng là cho mãi mãi.

Cuộc đời là những chuyện được và mất. Được cái này thì mất cái kia. Chẳng ai được tất cả mọi mặt. Và cũng chẳng ai mất không còn chút gì làm vốn. Cứ nhìn cuộc đời của các minh tinh màn ảnh, hay những siêu sao âm nhạc. Nhìn bề ngoài nhiều khi chúng ta cho rằng họ được "Ông Trời" ưu đãi nhiều quá: sắc đẹp, tiền tài, danh vọng… chẳng thiếu một thứ gì. Nhưng chiếc mề đay nào cũng có mặt trái của nó. Họ càng ở trên đỉnh danh vọng và thành công thì tâm hồn càng trống trải cô đơn. Và vì cô đơn trống trải họ phải dùng ma tuý và các chất kích thích để lấp đầy khoảng trống cho hợp nghiã. Nhưng sầu đong càng lắc càng đầy. Cuối cùng hầu hết các minh tinh màn bạc hay các siêu sao âm nhạc đều chết trẻ. Họ được tiền tài và danh vọng là những thứ chóng qua, mau tàn nhưng mất hạnh phúc và niềm vui là những thứ lâu bền mà tiền tài không thể mua được.

Một cô gái sống cô đơn trong căn nhà gỗ cạnh khu rừng. Một hôm, giữa lúc dạo chơi, cô bỗng thấy hai chú chim non mất mẹ đang thoi thóp trong tổ trên một chạc cây. Cô vội đem về nuôi trong một cái lồng rất đẹp. Tình thương của cô đã làm cho hai chú chim non lớn nhanh và trổ mã. Mỗi sáng chúng hót líu lo chào đón cô.

Ngày kia, cô sơ ý để một chú chim sổ lồng. Không muốn tình yêu của cô bay mất, nên cô vội chộp lấy chú chim bé bỏng. Cô sung sướng giữ chặt nó trong tay. Nhưng khi nới lỏng tay ra cô mới bàng hoàng thấy con chim đã khép mắt lìa đời.

Cô thẫn thờ nhìn con chim lẻ bạn còn lại trong lồng. Có lẽ nó cần được tự do bay vút lên bầu trời trong xanh. Cô tiến đến chiếc lồng và nhẹ nhàng tung chú chim lên cao. Nó lượn trên vai cô, hót vang những giai điệu thánh thót mà cô chưa một lần được thưởng thức trong đời.

Qua tiếng hót mượt mà diệu kỳ ấy, cô chợt hiểu rằng cách nhanh nhất để đánh mất tình yêu là khi ta nắm giữ nó thật chặt. Trái lại, để giữ mãi sự yêu thương thì ta phải ân cần trao cho cuộc tình một đôi cánh tự do.

Cô gái chỉ được lại niềm vui khi cô bằng lòng chịu mất đi chú chim bé bỏng. Vì hạnh phúc của loài chim là được tung bay trên bầu trời, và niềm vui của con người là được nghe tiếng chim thánh thót. Lm Nguyễn Mộng Huỳnh